

[Εκτύπωσε](#) | [Αποθήκευσε ως WORD](#) | [Αποθήκευσε ως HTML](#)

Η διάλυση του πολιτικού συστήματος και ο κίνδυνος προ των πυλών

Ιωακείμ Γρυσπολάκης,

15/07/2014

Θα αναμένουμε άπρακτοι και μοιρολάτρες την έλευση των βαρβάρων ούτως ή άλλως; Αν ναι, τότε ας ομολογήσουμε τη βεβαία αποτυχία μας είτε αυτοί έρθουν είτε το μετανιώσουν.

Οι εξελίξεις των τελευταίων εβδομάδων αποδεικνύουν τη διάλυση του πολιτικού συστήματος. Θα τολμήσω να ισχυριστώ και θα προσπαθήσω να το τεκμηριώσω ότι αυτό οφείλεται σε ένα βαθμό στη συνεχιζόμενη τακτική που πάντοτε ακολουθούσαν τα κόμματα, που άσκησαν εξουσία, και σε μεγάλο βαθμό στην ασυνάρτητη και χωρίς κατεύθυνση πολιτική της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Είναι σαφές και θα το επαναλάβω ότι η ισορροπία του πολιτικού συστήματος μπορεί να επιτευχθεί μόνον με την παρουσία μίας συμπολίτευσης, που πορεύεται σταθερά στο δρόμο των μεταρρυθμίσεων, και μιας αξιωματικής αντιπολίτευσης, που, ως κυβέρνηση σε αναμονή, αποτάσσει τον λαϊκισμό, ασκεί εποικοδομητική κριτική και προτείνει βήματα προς την κατεύθυνση εξόδου από την κρίση, εμπεδώνοντας ένα κλίμα εμπιστοσύνης των εταίρων και συμμάχων μας προς το πολιτικό σύστημα.

Η κυβερνητική στροφή προς έναν παλαιοκομματικό λαϊκισμό και προς μία παροχολογία άλλων εποχών έχει αφαιρέσει από την πολιτική σκηνή τη δυναμική, που είχε δημιουργηθεί με τις σταθερές μεταρρυθμιστικές επιλογές, που ακολούθησε η κυβέρνηση έως τον Απρίλιο 2014. Από την άλλη πλευρά, η συνεχιζόμενη και εντεινόμενη ακατάσχετη υποστήριξη όλων των αιτημάτων των συντεχνιών από τον ΣΥΡΙΖΑ έχει ως αποτέλεσμα τον αποπροσανατολισμό της κοινωνίας. Προ ολίγων ημερών (8/7/2014), κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης του ΔΙΚΤΥΟΥ για τη Μεταρρύθμιση στην Ελλάδα και στην Ευρώπη, σχετικά με το εθνικό χρέος, ο κ. Γ. Δραγασάκης φάνηκε αδύναμος να στηρίξει τις επιλογές και προτάσεις του κόμματός του για την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, υπεκφεύγοντας να απαντήσει σε ερώτηση του γράφοντος, σχετικής με την ανάπτυξη, την επιχειρηματικότητα και το ρόλο των πανεπιστημίων. Μόλις προχθές ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ κ. Διαμαντόπουλος αιτιολόγησε ιδεολογικά τις εγκληματικές πράξεις του καταδικασμένου δολοφόνου της 17ης Νοέμβρη. Συγχρόνως, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει αναχθεί σε κύριο υποστηρικτή των συντεχνιών, που λυμαινονται τη ΔΕΗ εδώ και δεκαετίες. Προσπαθούν να μας πείσουν ότι δεν ξεπουλάς μία κερδοφόρο επιχείρηση, αφού το 2013 η ΔΕΗ είχε κέρδη 233 εκατομμύρια ευρώ. Αποκρύπτουν, όμως, ότι η ΔΕΗ έχει χρέος άνω των 6,4 δισεκατομμυρίων ευρώ, ότι ο Κρατικός Προϋπολογισμός πληρώνει περίπου 600 εκατομμύρια ευρώ ετησίως για τις εισφορές των εργαζομένων της, ότι οι αμοιβές πολλών εργαζομένων είναι κατά πολύ ανώτερες εκείνων των καθηγητών πανεπιστημίου, ότι μέχρι πρότινος οι συνδικαλιστές πριμοδοτούνταν με εκατομμύρια ευρώ ετησίως για τα ταξίδια και τις διακοπές τους και, τέλος, ότι ο σταθμός Αμυνταίου θα πρέπει πολύ σύντομα να κατεδαφιστεί και να ανεγερθεί νέος στη θέση του.

Η κοινωνία μας θα είχε διέξοδο εάν είχε ήδη συγκροτηθεί ο Μεσαίος Χώρος, είτε τον ονομάσεις Κεντροαριστερά είτε Σοσιαλδημοκρατία είτε Κοινωνικό Κέντρο είτε Δημοκρατική

Προοδευτική Παράταξη. Το πολιτικό σύστημα δεν μπορεί να βασίζεται σε μία ΝΔ, που παραπαίει μεταξύ άκρας δεξιάς και κέντρου, και σε μία Αξιωματική Αντιπολίτευση (ΣΥΡΙΖΑ), που χαρακτηρίζεται από ασυναρτησία, συνύπαρξη αντιφατικών προτάσεων στους κόλπους της, λαϊκισμό και παροχολογία και ανυπαρξία επεξεργασμένων θέσεων σε καίρια θέματα, όπως είναι η παιδεία, η υγεία και η ανάπτυξη.

Η συνεχιζόμενη δυστοκία στους κόλπους του μεσαίου χώρου φέρνει αστάθεια στο πολιτικό σύστημα. Το εγχείρημα της ενοποίησης του χώρου είναι εκ των ων ουκ άνευ. Η επιτυχία ή μη του νέου εγχειρήματος, έχει ως προϋπόθεση την επεξεργασία θέσεων στα θέματα παιδείας, πολιτισμού, υγείας, ανάπτυξης, ενέργειας και εξωτερικής πολιτικής. Κυρίως δε, θα πρέπει το νέο σχήμα να δηλώσει από την πρώτη στιγμή απερίφραστα ότι θα πορευτεί με αξιώματα (1) την απόρριψη του λαϊκισμού και του πελατειακού Κράτους, (2) τον περιορισμό του συνδικαλισμού αποκλειστικά και μόνον στην προάσπιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων, της αξιοκρατίας, της παραγωγικής εργασίας και το σεβασμό του Συντάγματος και των νόμων, (3) στην άμεση αλλαγή του προσανατολισμού της εκπαίδευσης με στόχο την προώθηση του 70% των νέων στην τεχνική εκπαίδευση, (4) την ανάδειξη της επιχειρηματικότητας σε καινοτόμα τεχνολογικά προϊόντα, σε πρωταρχικής και εθνικής σημασίας στόχο και στη σύνδεση των ΑΕΙ με την επιχειρηματικότητα, (5) τη σταδιακή και σε βάθος χρόνου αύξηση του ποσοστού του ΑΕΠ για την έρευνα από 0,6% σε 3%, όπως συμβαίνει στις Σκανδιναβικές χώρες, (7) την αύξηση του ποσοστού για την Παιδεία, σύμφωνα με την πρόταση του ΔΙΚΤΥΟΥ για τη ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ, (8) την ολοκλήρωση του σχεδιασμού χρήσης γης σε ολόκληρη την επικράτεια και (9) την ύπαρξη ηγεσίας με ταυτόχρονη απόρριψη των κομματικών μηχανισμών, που έφεραν την απόγνωση στην κοινωνία μας. Κυρίως δε, να πει ευθέως στο λαό ότι δεν είναι δυνατή η επαναφορά στην προ του 2009 ευμάρεια, βασισμένης σε δανεικά, και ότι όποιος κηρύσσει το αντίθετο, ψεύδεται ασυστόλως και παραπλανά τον λαό. Ας πούμε ξεκάθαρα ότι το μέσο ποσοστό του ΑΕΠ στην Ε.Ε., που διατίθεται σε καταναλωτικά αγαθά, είναι 58% τη στιγμή που οι Έλληνες διέθεταν έως το 2010 το 70% και μαζί με τις δαπάνες του Δημοσίου το ποσοστό αυτό ανερχόταν σε 90%. Να τεκμηριώσουμε, επίσης, και να κάνουμε κατανοητό στο λαό ότι αυτό οδηγεί σε πλήρες αδιέξοδο την επιβίωση της χώρας μας.

Η νέα Κεντροαριστερά δεν μπορεί να έχει σχέση με τον ΣΥΡΙΖΑ του λαϊκισμού, των αντιφατικών δηλώσεων, της έλλειψης επεξεργασμένων θέσεων στο σύνολο σχεδόν των κρίσιμων θεμάτων, της στήριξης οιασδήποτε προέλευσης απεργιακής κίνησης και της παντελούς έλλειψης σεβασμού στο Σύνταγμα και τους νόμους που η Βουλή θεσπίζει. Είναι οξύμωρο, αντιφατικό και πρωτοφανές, ο ΣΥΡΙΖΑ να ξεκινά την φθινοπωρινή έφοδο του 2013 για την κατάληψη της εξουσίας και η μόνη του ενασχόληση με την Παιδεία και την Υγεία να είναι ο τρόπος με τον οποίο θα ενισχύσουν τις συνδικαλιστικές διεκδικήσεις, κλείνοντας τα σχολεία και τα νοσοκομεία της χώρας. Τη στιγμή μάλιστα που είναι γνωστή η πλήρης ανυπαρξία επεξεργασμένων θέσεων και για τα δύο αυτά εθνικά κεφάλαια, δηλαδή την παιδεία και την υγεία. Υπενθυμίζω ότι η πλέον πρόσφατη θέση του ΣΥΡΙΖΑ για την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, ανάγεται στον Αύγουστο του 2012, όταν κατέθεσε νομοσχέδιο με το οποίο ζητούσε την κατάργηση του νόμου Διαμαντοπούλου (4009/2011) και την επαναφορά του νόμου Γιαννάκου (3549/2007), για την μη εφαρμογή του οποίου είχε δώσει την μάχη των μαχών το 2007, κλείνοντας επί δίμηνο τα πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ της χώρας.

Και κάτι τελευταίο. Μόλις χθες διαβάσαμε το άρθρο (ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 13/7/2014) του Αλέκου Παπαδόπουλου, από τον οποίο ανέμενα την πραγματοποίηση ενός άλματος ανάλογου του τίτλου του άρθρου. Σε αυτό αναφέρει ότι «Σε αυτό το μεγάλο εθνικό εγχείρημα οφείλουν να συνδράμουν και όσοι από τον παλιό πολιτικό κόσμο κουβαλούν ακόμη φορτία εμπιστοσύνης. Αλλά δεν πρέπει να είναι αυτοί που θα ηγηθούν του νέου

αυτού ιστορικού κεφαλαίου. . . . Το νέο προκύπτει βεβαίως από το παλιό. Πλην όμως ελεύθερο και απαλλαγμένο από αυτό». Διαφωνώ καθέτως και οριζοντίως, όπως θα έλεγε ένας δάσκαλός μου στο Βαρβάκειο. Νέοι αξιόλογοι και ακόμη αξιολογότεροι των παλιών υπάρχουν, αλλά ασχολούνται με τις δημιουργικές εργασίες τους και αποστρέφονται την πολιτική. Πλην όμως αυτός που θα αναλάβει την ηγεσία, ως ίσος μεταξύ ίσων, αλλά ηγέτης που θα συνενώσει τα σπαράγματα και θα δώσει πνοή και ελπίδα, θα πρέπει να έχει την εμπειρία, το κύρος, την αποδεδειγμένη αποτελεσματικότητα και τη διεθνή αναγνώριση. Νέους είδαμε πολλούς να εμπλέκονται στην πολιτική σκηνή τα τελευταία χρόνια. Με σακίδιο ή άνευ σακιδίου. Άλλοι προήλθαν από τον κομματικό σωλήνα και άλλοι επελέγησαν για να μετατραπούν σε τηλεοπτικούς αστέρες. Νέος είναι και ο αρχηγός (και επίδοξος πρωθυπουργός) του ΣΥΡΙΖΑ, πλην όμως φορέας άκρως πεπαλαιωμένων ιδεών και αποτυχημένων πρακτικών. Νέοι είναι και οι Γραμματείς του ΠΑΣΟΚ και της ΔΗΜΑΡ, ο υποψήφιος Δήμαρχος Αθηναίων του ΣΥΡΙΖΑ, η νέα Περιφερειάρχης Αττικής κ.λπ. Θα ήθελε κάποιον εξ αυτών ή κάποιον με τα ίδια χαρακτηριστικά ως ηγέτη της Δημοκρατικής Προοδευτικής Παράταξης; Νομίζω πως η απάντηση πρέπει να είναι ένα μεγαλόστομο ΟΧΙ. Ας λείπουν τέτοιοι ηγέτες. Ας θητεύσουν πρώτα δίπλα σε έμπειρους ηγέτες και αύριο ίσως αναδειχθούν σε πραγματικούς ηγέτες, αλλιώς θα αποβληθούν από την ίδια τη ζωή.

Ο ηγέτης της νέας προσπάθειας θα πρέπει να είναι ένας μάχιμος, αποτελεσματικός, διεθνώς αναγνωρισμένος πολιτικός με τα χαρακτηριστικά, που κατ' επανάληψη έχουν περιγραφεί (αποκλείοντας φυσικά για διαφορετικούς λόγους τους αρχηγούς των ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ). Εάν δεν τολμήσει ένας εξ αυτών, τότε ας αναλάβει, ως μεταβατικός ηγέτης, ένας πολιτικός που έβαλε κάποτε έναν εθνικά κρίσιμο υψηλό στόχο και τον πέτυχε το 2001. Ας το απαιτήσουμε όλοι. Σε αντίθετη περίπτωση, αν δηλαδή συνεχίσουμε να περιστρεφόμαστε πέριξ του εαυτού μας και να αναμασάμε τα ίδια και τα ίδια, κινδυνεύουμε να δούμε πρωθυπουργό τον Τσίπρα και υπουργούς ομοιώματά του, με περγαμηνές τους αγώνες κατά των νόμων 815/1978, 2083/1992, 3549/2007, 4009/2011, αγώνες κατά της ιδιωτικοποίησης της ΔΕΗ, του ΟΤΕ και της Ολυμπιακής, αγώνες ενάντια στην επιχειρηματικότητα, αγώνες υπέρ των καταλήψεων στα σχολεία και τα ΑΕΙ, αγώνες κατά της λειτουργίας των καταστημάτων τις Κυριακές, αγώνες υπέρ του . . . καλλωπισμού των πόλεων με σκουπίδια (αντέγραψαν τον Γιάννη Κουνέλη στην *arte rovega*), αγώνες πρωτιάς για το κατέβασμα των διακοπών της ΔΕΗ, αγώνες για το κλείσιμο των λιμανιών στις «επαίσχυντες κρουαζιέρες» και ουκ έστιν αριθμός. Αυτό θέλουμε λοιπόν;

Εκτύπωση στις 16/07/2014

Από την ιστοσελίδα **Μεταρρύθμιση**

www.metarithmisi.gr/el/sx_printText.asp?textID=33069